

Στον απόηχο του Συνεδρίου της Ελληνικής Καρδιολογικής Εταιρείας 'Η άσκηση στην καρδιά μας' 7-9 Μαΐου 2010, Κομοτηνή

Γράμμα από έναν Καρδιολόγο - Σύνοδρο, προς τον Πρόεδρο της Οργανωτικής Επιτροπής κ. Θρασύβουλο Κυρατζόγλου

...

Σχεδόν κύλησε ολόκληρη εβδομάδα αφ' ότου αναχωρήσαμε από τη Θράκη... Κι όμως, όλο και περισσότερο αισθάνομαι ότι κάτι μου λείπει... Κάτι από τον εαυτό μου που έμεινε εκεί και θεωρώ ότι θα μείνει για πάντα... Και εγώ, αδιόρθωτα αιχμάλωτος μιας όμορφης, ίσως, της πιο όμορφης παρεμβολής που μου χάρισε στιγμές μοναδικές...

Η Θράκη ... ανεπανάληπτα φιλόξενη, ελκυστικά αξιαγάπητη... πανέμορφα στολισμένη με χίλιες δυο ανοιξιάτικες φορεσιές... Σαν από καιρό να μας περίμενε. Άραγε για μας ετοίμασε εκείνη την φυλλοπράσινη υποδοχή; Με μια Κομοτηνή με πολλές λεύκες, με το συμβολικό τους χνουδι να αιωρείται στην ατμόσφαιρα... Έτσι, ανάλαφρο και άπιαστο, σαν μυστικό της καρδιάς...

Πεζοπορία πέντε χιλιομέτρων στο Άλσος της Νυμφαίας, στα πλαίσια του κοινωνικού προγράμματος. Κι ο δρόμος... «η στράτα», ανοιχτός και ονειροπόλος. Ξετυλίχτηκε διάπλατα μπροστά μας και μας χάρισε εκείνη τη λυτρωτική «Άσκηση» που ξαλαφρώνει την ψυχή από το τόσο πεζό, καθημερινό μαστίγωμα... Ω Θεέ μου! Πόση ομορφιά αποκαλύψαμε σε μια πολύ απλοϊκή σύνθεση με εκείνο το διακριτικό άρωμα των πεύκων και με τη συλλαβική μουσική των πουλιών.... Να ήταν άραγε μια εορταστική εκδήλωση για μας, για τον κάθε επισκέπτη που βαστάει στα χέρια του μια ολάνοιχτη καρδιά γεμάτη μυστήριο;

Οδοιπορικό από τη Κομοτηνή στην... Αδριανούπολη. Πήραμε βιώματα αναβάθμισης και παραμερίσαμε ανακουφιστικά ό,τι μας καταπίεζε. Όλη την καθημερινή βασανιστική βιοπάλη την αποθέσαμε διάπλατα στους απέραντους κάμπους του Διδυμότειχου, του Σουφλίου, της Ορεστιάδας, μέχρι την Αδριανούπολη... εκεί δίπλα στον Έβρο... Πέρ' απ' το Θρύλο. Ναι. Ήταν η δική μας Πατρίδα εκεί, όπου το όνειρο της απόμακρης άκρης, έγινε πανέμορφη χειροπιαστή πραγματικότητα...

Σταύρωσα τα χέρια μου μπροστά στην καρδιά. Έτσι, όπως αγκαλιάζουμε μ' όλη τη δύναμη κάθε πρόσωπο που αγαπάμε αδελφικά. Τη φιλόξενη καταπράσινη γη, το ποτάμι με το αργό του νεροκύλισμα, τους πελαργούς που αργοπετούσαν ψηλά... Κι ήθελα τόσο πολύ ν' αφήσουν ανάμεσά τους ένα κενό και για τη δική μου τη σκέψη που, πραγματικά, απελευθερώθηκε ρομαντικά κι ανάλαφρη πέταξε ψηλά...

Όχι, όχι: Δεν είμαι ονειροπαρμένος και το απέδειξα. Όταν, την ώρα του χωρισμού, αγκάλιασα αυτούς που μας φιλοξένησαν τότε, αισθάνθηκα ένα απέραντο κύμα ευγνωμοσύνης να μου πλημμυρίζει την ψυχή όπως ακριβώς του Έβρου η κατεβασιά. Όπως εκείνη, έτσι και τούτο το αίσθημα, τελικά, μου κατακάλυψε κάθε προηγούμενο. Και μέσα από εκείνο το ορμητικό «νεροκύλισμα» μόνον το κεφάλι μου έμεινε έξω. Κι ήθελα μ' όλη τη δύναμη να φωνάξω: «Καλοί μου φίλοι σας ευχαριστώ βαθιά από την καρδιά μου». Μα, δεν το κατόρθωσα. Ήταν τόση η συγκίνηση που μόνον κάποια λόγια ψιθύρισα...

Μα τώρα, κατάλαβα. Στη Θράκη, στους ανθρώπους της, σ' αυτούς που χρόνια τώρα την κατοικούν και την υπηρετούν άφησα μια ολόκληρη αγάπη, ένα μέρος της καρδιάς... Και... προσμένοντας το αεροπλάνο της επιστροφής, εκεί στο αεροδρόμιο της Αλεξανδρούπολης, σκεπτόμουν: Δική σας η καρδιά μου, δική σας η αγάπη μου, δική σας η εκτίμησή μου. Και, σιγά - σιγά προχωρούσα προς τον έλεγχο. Εκεί ο υπάλληλος με ρώτησε:

- Έχετε μαζί σας αποσκευές;
- Όχι... Μια καρδιά που είχα, την άφησα στη Θράκη.

Γιάννης Κάνδυλας
Νίνα Κάνδυλα, ΑΘΗΝΑ